TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. liepos 12 d.*

Byloje C-324/09

dėl *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* (Jungtinė Karalystė) 2009 m. liepos 16 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2009 m. rugpjūčio 12 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

L'Oréal SA,

Lancôme parfums et beauté & Cie SNC,

Laboratoire Garnier & Cie,

L'Oréal (UK) Ltd

prieš

eBay International AG,

* Proceso kalba: anglų.

eBay Europe SARL,

eBay (UK) Ltd,

Stephen Potts,

Tracy Ratchford,

Marie Ormsby,

James Clarke,

Joanna Clarke,

Glen Fox,

Rukhsana Bi

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, K. Schiemann, J.-J. Kasel ir D. Šváby, teisėjai A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič (pranešėjas), M. Safjan ir M. Berger,

generalinis advokatas N. Jääskinen,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. birželio 22 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *L'Oréal SA* ir kt., atstovaujamų *QC* H. Carr ir D. Anderson bei baristerio T. Mitcheson,

— *eBay International AG* ir kt., atstovaujamų advokatų T. van Innis ir G. Glas,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos H. Walker ir L. Seeboruth, padedamų baristerės C. May,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha, J. Gstalster ir B. Cabouat,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* S. Fiorentino,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos M. Dowgielewicz ir A. Rutkowska,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes,

— Europos Komisijos, atstovaujamos H. Krämer,

susipažinęs su 2010 m. gruodžio 9 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92), iš dalies pakeistos 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimu (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3, toliau – Direktyva 89/104), 5 ir 7 straipsnių, 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; p. 36; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) 9 ir 13 straipsnių, 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 13 sk., 25 t., p. 399) 14 straipsnio ir 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32) 11 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant bylą *L'Oréal SA* ir jos dukterinės bendrovės *Lancôme parfums et beauté & Cie SNC*, *Laboratoire Garnier & Cie et L'Oréal (UK) Ltd* (toliau kartu – *L'Oréal*) prieš tris *eBay Inc.* dukterines bendroves, t. y. *eBay International AG*, *eBay Europe SARL* ir *eBay (UK) Ltd* (toliau kartu – *eBay*) bei S. Potts, T. Ratchford, M. Ormsby, J. Clarke, J. Clarke, G. Fox ir R. Bi (toliau – fiziniai asmenys atsakovai) dėl *L'Oréal* gaminių pateikimo į prekybą be jos sutikimo *eBay* eksploatuojamoje elektroninėje prekyvietėje.

I — Teisinis pagrindas

A — *Direktyva 89/104 ir Reglamentas Nr. 40/94*

3 Direktyva 89/104 ir Reglamentas Nr. 40/94 buvo panaikinti atitinkamai 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (kodifikuota redakcija) (OL L 299, p. 25), kuri įsigaliojo 2008 m. lapkričio 28 d., ir 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (kodifikuota redakcija) (OL L 78; p. 1), savo ruožtu įsigaliojusio 2009 m. balandžio 13 d. Tačiau, atsižvelgiant į faktinių aplinkybių datą, pagrindinėje byloje taikoma Direktyva 89/104 ir Reglamentas Nr. 40/94.

4 Direktyvos 89/104 5 straipsnis „Prekių ženklo suteikiamos teisės" buvo išdėstytas taip:

„1. Įregistruotas prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti trečiosioms šalims be jo sutikimo vartoti prekybos veikloje:

a) bet kokį žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo ar panašumo į jo prekių ženklą ir dėl šiuo ženklu ir žymeniu žymimų prekių arba paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti dėl žymens asocijavimosi su prekių ženklu [tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti, kuri apima galimybę susieti žymenį su prekių ženklu].

2. Bet kuri valstybė narė taip pat gali numatyti, jog savininkas turi teisę neleisti trečiosioms šalims be jo sutikimo naudoti prekybos veikloje bet kokį žymenį, tapatų arba panašų į prekių ženklą, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos nėra panašios į tas, kurioms jis buvo įregistruotas, jeigu pastarasis turi gerą vardą valstybėje narėje ir jeigu dėl žymens vartojimo be tinkamos priežasties nesąžiningai pasinaudojama prekių ženklo privalumais [prekių ženklo skiriamuoju požymiu arba geru vardu] arba pažeidžiamas skiriamasis prekių ženklo požymis ar pakenkiama jo geram vardui.

3. Vadovaujantis 1 ir 2 dalių nuostatomis, galima, *inter alia*, uždrausti:

a) tokiu žymeniu ženklinti prekes arba jų įpakavimą;

b) siūlyti prekes, išleisti jas į rinką arba tuo tikslu sandėliuoti tokiu žymeniu paženklintas prekes arba siūlyti ar teikti juo paženklintas paslaugas;

c) importuoti ar eksportuoti tokiu žymeniu paženklintas prekes;

d) vartoti tokį žymenį komercinės veikos dokumentacijoje arba reklamoje.

<…>“

5 Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies a ir b punktų formuluotė iš esmės atitinka Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies formuluotę. Minėto 9 straipsnio 2 dalis atitinka minėto 5 straipsnio 3 dalį. Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyta:

„Bendrijos prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims be jo sutikimo komercinėje veikloje naudoti:

<…>

c) bet kokį žymenį, tapatų Bendrijos prekių ženklui arba panašų į jį, kai juo žymimos prekės arba paslaugos yra nepanašios į tas, kurioms Bendrijos prekių ženklas yra įregistruotas, jeigu šis Bendrijoje turi gerą vardą ir jeigu dėl neteisėto žymens naudojimo įgyjamas nesąžiningas pranašumas [pasinaudojama Bendrijos prekių ženklo skiriamuoju požymiu arba geru vardu] arba pakenkiama Bendrijos prekių ženklo išskirtinumui ar jo geram vardui.“

6 Direktyvos 89/104 7 straipsnyje „Prekių ženklo suteikiamų teisių išnaudojimas“ įtvirtinta:

„1. Prekių ženklas nesuteikia savininkui teisės uždrausti juo ženklinti savo paties arba su jo sutikimu į [Europos ekonominės erdvės susitarimo šalies] rinką išleistas ir tuo prekių ženklu pažymėtas prekes.

2. 1 dalies nuostatos netaikomos, jeigu savininkas turi teisėtas priežastis nesutikti su tolesniu prekių naudojimu komercinėje veikloje, ypač jei po išleidimo į rinką pasikeitė ar pablogėjo prekių kokybė.“

7 Pagal Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio 1 dalį „Bendrijos prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti naudoti šį ženklą prekėms, kurios paties ženklo savininko arba jo sutikimu yra išleistos į [Europos Sąjungos] rinką pažymėtos tuo ženklu“. To paties straipsnio 2 dalies formuluotė identiška Direktyvos 89/104 7 straipsnio 2 dalies formuluotei.

B — *Direktyva 2000/31 („Elektroninės komercijos direktyva“)*

8 Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte „informacinės visuomenės paslaugos“ apibrėžiamos darant nuorodą į 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/34/EB, nustatančios informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką (OL L 204, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 337), iš dalies pakeistos 1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/48/EB (OL L 217, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 21 t., p. 8, toliau Direktyva 98/34), 1 straipsnio 2 dalį, kaip apimančios:„paprastai už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmenišku paslaugų gavėjo prašymu teikiamą paslaugą.“

9 Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„<…>

Šiame apibrėžime:

— „teikimas per atstumą“ reiškia, kad paslauga teikiama šalims nesant kartu vienoje vietoje,

— „elektroninėmis priemonėmis“ reiškia, kad iš pradžių paslauga elektronine įranga pasiunčiama ir priimama duomenims apdoroti <...> ir saugoti, o galutinai perduodama ir priimama laidais, radijo, optinėmis, kitomis elektromagnetinėmis priemonėmis,

— „asmenišku paslaugų gavėjo prašymu“ reiškia, kad paslauga teikiama perduodant duomenis asmenišku prašymu.

<...>“

10 Direktyvos 2000/31 6 straipsnyje įtvirtinta:

„Be kitų [Sąjungos] teise nustatytų informacijos reikalavimų, valstybės narės užtikrina, kad komerciniai pranešimai, kurie priklauso informacinės visuomenės paslaugai <...>, atitiktų bent šias sąlygas:

<...>

b) būtų galima aiškiai nustatyti fizinio ar juridinio asmens, kuriuo [kurio] vardu teikiamas komercinis pranešimas, tapatybę;

<...>“

11 Direktyvos 2000/31 II skyriuje yra 4 skirsnis „Tarpinių paslaugų teikėjų atsakomybė“, kuris apima 12–15 straipsnius.

12 Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje „Informacijos pateikimas internete“ nurodyta:

„1. Kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu [saugojimas], valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjas nebūtų atsakingas už informaciją, kurią saugo paslaugos gavėjo prašymu, tik tada, jei:

a) teikėjas neturi faktinių žinių apie neteisėtą veiklą arba informaciją ir reikalavimų atlyginti žalą atžvilgiu nežino apie faktus ar aplinkybes, rodančias, kad verčiamasi neteisėta veikla arba teikiama neteisėta informacija;

arba

b) teikėjas, gavęs tokių žinių arba apie tai sužinojęs, nedelsdamas panaikina šią informaciją arba atima galimybę ją pasiekti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, kai paslaugos gavėjas veikia pagal teikėjo įgaliojimus arba jo kontroliuojamas.

3. Šis straipsnis neturi įtakos teismo arba administracinės institucijos galimybei vadovaujantis valstybių narių teisinėmis sistemomis reikalauti, kad paslaugų teikėjas nutrauktų pažeidimą arba užkirstų jam kelią, jis taip pat neturi įtakos valstybių narių galimybei nustatyti procedūras, reglamentuojančias informacijos panaikinimą arba galimybės ją pasiekti atėmimą."

13 Direktyvos 2000/31 15 straipsnyje „Bendros stebėjimo prievolės [pareigos] nebuvimas" nustatyta:

„1. Valstybės narės nenustato teikėjams nei bendros prievolės [pareigos] teikiant 12, 13 ir 14 straipsnių reglamentuojamas paslaugas stebėti informaciją, kurią jie perduoda arba saugo, nei bendros prievolės [pareigos] aktyviai domėtis faktais arba aplinkybėmis, rodančiomis nelegalią veiklą.

<...>"

14 Direktyvos 2000/31 III skyrius apima 18 straipsnį „Teisminės priemonės", kuriame nurodyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad pagal nacionalinę teisę galimos teisminės priemonės dėl informacinės visuomenės paslaugų veiklos leistų greitai imtis priemonių, įskaitant laikinų, skirtų nutraukti bet kokį įtariamą pažeidimą ir užkirsti kelią tolesniam susijusių interesų pažeidimui.

<...>"

C — *Direktyva 2004/48 („Direktyva dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo“)*

15 Direktyvos 2004/48 1–3, 23, 24 ir 32 konstatuojamosiose dalyse įtvirtinta:

„1) Sukūrus vidaus rinką, panaikinami judėjimo laisvės apribojimai bei konkurencijos iškraipymai ir sukuriama naujovėms bei investicijoms palanki aplinka. Tokiomis aplinkybėmis intelektinės nuosavybės apsauga yra esminis <...> elementas. <...>.

2) <...> Kartu ji neturėtų kliudyti žodžio laisvei, laisvam informacijos judėjimui ar asmens duomenų apsaugai, įskaitant internetą.

3) Tačiau be veiksmingų intelektinės nuosavybės teisių gynimo priemonių naujovės ir kūrybingumas slopinami, o investicijos mažėja. Todėl būtina užtikrinti, kad materialinė intelektinės nuosavybės teisė, kuri šiuo metu sudaro dalį *acquis communautaire*, būtų veiksmingai taikoma [Sąjungoje]. <…>

<…>

23) <…> Teisių turėtojams turėtų būti suteikta galimybė prašyti teismą uždrausti tarpininkui teikti paslaugas tretiesiems asmenims, kurie šiomis paslaugomis naudojasi pažeisdami teisių turėtojo pramoninės nuosavybės teises. Tokio draudimo sąlygas ir procedūras turėtų nustatyti valstybių narių nacionaliniai teisės aktai. Autorių teisių ir gretutinių teisių pažeidimų srityje visapusiškas suderinimas jau yra numatytas [2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos

direktyvoje] 2001/29/EB [dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230 ir klaidų ištaisymas OL L 314, 2008 11 25, p. 16)]. Todėl ši direktyva nepažeidžia Direktyvos 2001/29/EB 8 straipsnio 3 dalies nuostatų.

24) Atsižvelgiant į kiekvieną konkretų atvejį, jei aplinkybės tai pateisina, priemonės, procedūros ir gynimo būdai turėtų apimti ir prevencines priemones, kuriomis siekiama užkirsti kelią tolesniems intelektinės nuosavybės teisių pažeidimams. <...>

<...>

32) Šioje direktyvoje laikomasi pagrindinių teisių <...>, kurios visų pirma yra pripažįstamos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje. Visų pirma ši direktyva siekia užtikrinti visišką pagarbą intelektinei nuosavybei pagal tos Chartijos 17 straipsnio 2 dalį."

16 Direktyvos 2004/48 2 straipsnyje, kuriame apibrėžiama jos taikymo sritis, nurodyta:

„1. Nepažeidžiant priemonių, kurios yra ar gali būti numatytos [Sąjungos] ar nacionalinės teisės aktuose, jei tokios priemonės yra palankesnės teisių turėtojams, šioje direktyvoje numatytos priemonės, procedūros ir gynybos būdai yra taikomi <...> visiems intelektinės nuosavybės teisių pažeidimams, numatytiems [Sąjungos] ir (arba) atitinkamos valstybės narės nacionaliniuose teisės aktuose.

<...>

3. Ši direktyva neturi poveikio:

a) <...> Direktyvai 2000/31/EB bendrai ir ypač Direktyvos 2000/31/EB 12–15 straipsniams;

<...>“

17 Direktyvos 2004/48 II skyrius „Priemonės, procedūros ir gynybos būdai“ apima šešis skirsnius, kurių pirmajame „Bendrosios nuostatos“ yra 3 straipsnis, kuriame nurodyta:

„1. Valstybės narės numato priemones, procedūras ir gynybos būdus, būtinus užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių, kurioms taikoma ši direktyva, vykdymą. Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai turi būti sąžiningi, teisingi, neturi būti komplikuoti ar brangūs, ar sukelti nepagrįstą vėlavimą ar delsimą.

2. Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai <...> turi būti veiksmingi, proporcingi ir atgrasantys; jie turi būti taikomi tokiu būdu, kad nebūtų sukuriamos kliūtys teisėtai prekybai <...>.“

18 Direktyvos 2004/48 II skyriaus 5 skirsnis pavadintas „Priemonės pagal sprendimą dėl bylos esmės“. Jis sudarytas iš 10 straipsnio „Atkuriamosios priemonės“, 11 straipsnio „Draudimai“ ir 12 straipsnio „Alternatyvios priemonės“.

19 Pagal Direktyvos 2004/48 11 straipsnį:

„Valstybės narės užtikrina, kad priimdamos teismo sprendimą dėl intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo teismo institucijos galėtų pažeidėjui taikyti draudimą tęsti pažeidimą. Jei tai yra numatyta nacionalinėje teisėje, už tokio draudimo nesilaikymą, jeigu reikalinga, skiriama pakartotinė nuobauda, siekiant priversti jo laikytis. Valstybės narės taip pat užtikrina, kad teisių turėtojai galėtų prašyti taikyti tokį draudimą, nepažeidžiant Direktyvos 2001/29/EB 8 straipsnio 3 dalies, tarpininkams, kurių paslaugas naudoja trečioji šalis, pažeisdama intelektinės nuosavybės teises."

20 Minėto Direktyvos 2001/29 8 straipsnio 3 dalyje nurodyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad teisių turėtojai turėtų galimybes prašyti teismo draudimo tarpininkams, kurių paslaugomis tretieji asmenys naudojasi autorių teisėms ar gretutinėms teisėms pažeisti."

D — *Direktyva 76/768 („Kosmetikos gaminių direktyva")*

21 1976 m. liepos 27 d. Tarybos direktyvos 76/768/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su kosmetikos gaminiais, suderinimo (OL L 262, p. 169; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 3 t., p. 285), iš dalies pakeistos 2003 m. vasario 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/15/EB (OL L 66, p. 26; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 31 t., p. 144), 6 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„1. Valstybės narės imasi visų reikiamų priemonių garantuoti, kad kosmetikos gaminiais būtų galima prekiauti tik tuomet, kai ant pirminės arba antrinės pakuotės neištrinamomis, lengvai įskaitomomis ir gerai matomomis raidėmis yra pateikta ši informacija; vis dėlto g punkte nurodyta informacija gali būti pateikiama tik ant antrinės pakuotės:

a) Bendrijoje įsisteigusio šio gaminio gamintojo ar asmens, atsakingo už prekybą kosmetikos gaminiais, pavadinimas arba pavardė ir adresas arba registruota buveinė <...>;

b) nominali masė [nominalus turinys] pakavimo metu, <…>;

c) minimalaus tinkamumo termino data <…>;

d) konkretūs nurodymai dėl atsargumo priemonių <…>;

e) gamybos serijinis numeris ar prekių identifikavimo nuoroda. <…>

f) gaminio funkcija, nebent tai aišku pagal pateiktą gaminį;

g) ingredientų sąrašas <…>.

<…>“

E — *Nacionalinės teisės aktai*

22 Direktyva 89/104 į nacionalinę teisę perkelta Prekių ženklų įstatymu (*Trade Marks Act*). Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1–3 dalys perkeltos šio įstatymo 10 straipsniu.

23 Direktyva 2000/31 į nacionalinę teisę perkelta Elektroninės prekybos nuostatais (*Electronic Commerce Regulations*). Direktyvos 2000/31 14 straipsnis perkeltas šių nuostatų 19 straipsniu.

24 Dėl Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečio sakinio reikia nurodyti, kad Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė nepriėmė konkrečių šią nuostatų įgyvendinančių normų. Tačiau teisė nustatyti draudimus reglamentuojama Aukščiausiojo teismo įstatymo (*Supreme Court Act*) 37 straipsniu, pagal kurį *High Court* gali taikyti draudimą visada, kai tai atrodo teisinga ir tinkama („in all cases in which it appears to be just and convenient to do so").

25 Direktyva 76/768 į nacionalinę teisę perkelta Kosmetikos gaminių nuostatais (*Cosmetic Products Regulations*). Jų 12 straipsnis atitinka Direktyvos 76/768 6 straipsnio 1 dalį ir jos pažeidimas gali sudaryti baudžiamąjį nusižengimą.

II — Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

26 *L'Oréal* gamina ir prekiauja kvepalais, kosmetika bei plaukų priežiūros gaminiais. Šiai bendrovei priklauso keletas nacionalinių prekių ženklų Jungtinėje Karalystėje. Ji taip pat yra Bendrijos prekių ženklų savininkė.

27 *L'Oréal* gaminiai platinami per uždarą platinimo tinklą, kuriame patvirtintiems platintojams neleidžiama tiekti gaminių kitiems platintojams.

28 *eBay* eksploatuoja elektroninę prekyvietę, kurioje pateikiami skelbimai apie asmenų, šiuo tikslu įsiregistravusių ir susikūrusių pardavėjo sąskaitą *eBay*, parduodamas prekes. *eBay* atskaito tam tikrą procentinę dalį nuo atliekamų sandorių vertės.

29 *eBay* potencialūs pirkėjai gali nustatyti didžiausią kainą, kurią pasirengę mokėti už pardavėjų pasiūlytas prekes. *eBay* taip pat leidžiama parduoti prekes be aukciono, t. y. už nustatytą kainą, naudojantis „pirk dabar" sistema. Be to, pardavėjai *eBay* svetainėse gali susikurti „internetines parduotuves". Tokioje parduotuvėje pateikiamas visų šio pardavėjo tuo metu parduodamų prekių sąrašas.

30 Pardavėjai ir pirkėjai turi sutikti su *eBay* nustatytomis elektroninės prekyvietės naudotojo sąlygomis. Tarp šių sąlygų yra draudimas parduoti padirbtus gaminius ir pažeisti prekių ženklus.

31 Prireikus *eBay* padeda pardavėjams patobulinti savo pasiūlymų teikimą, sukurti jų internetines parduotuves, skatinti bei didinti pardavimą. Be to, ji reklamuoja kai kurias jos elektroninėje prekyvietėje parduodamas prekes skelbdama per paieškos sistemų operatorius, kaip antai *Google*.

32 2007 m. gegužės 22 d. *L'Oréal* nusiuntė *eBay* laišką, kuriame išdėstė savo susirūpinimą dėl plačiai paplitusių sandorių, sudaromų *eBay* Europos svetainėse, kuriais pažeidžiamos jos intelektinės nuosavybės teisės.

33 Kadangi *L'Oréal* netenkino pateiktas atsakymas, ji pareiškė ieškinius *eBay* įvairiose valstybėse narėse, įskaitant ieškinį *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* (toliau – *High Court)*.

34 *L'Oréal* kreipėsi į *High Court of Justice* prašydama pripažinti, pirma, kad *eBay* ir fiziniai asmenys atsakovai yra kalti dėl pastarųjų vykdyto 17 gaminių pardavimo svetainėje www.ebay.co.uk, nes šiuo pardavimu tariamai pažeistos *L'Oréal* teisės, suteikiamos visų pirma vaizdinio Bendrijos prekių ženklo, apimančio žodžius „Amor Amor", ir žodinio nacionalinio prekių ženklo „Lancôme".

35 *L'Oréal* ir *eBay* neginčija, kad iš šių 17 gaminių, du – padirbti *L'Oréal* prekių ženklu žymimi gaminiai.

36 Nors kalbėdama apie kitus penkiolika gaminių *L'Oréal* neteigia, kad jie padirbti, vis dėlto mano, kad juos parduodant pažeidžiamos jos prekių ženklo suteikiamos teisės, nes šie gaminiai yra parduoti neskirtos prekės, kaip antai mėginiai ar pavyzdžiai, arba *L'Oréal* prekių ženklu pažymėti gaminiai, skirti parduoti Šiaurės Amerikoje, o

ne Europos ekonominėje erdvėje (toliau – EEE). Be to, kai kurie šių gaminių buvo parduoti be pakuotės.

37 Šiame etape nepateikdamas savo nuomonės dėl to, kiek buvo pažeistos *L'Oréal* prekių ženklo suteikiamos teisės, *High Court of Justice* patvirtino, kad fiziniai asmenys atsakovai svetainėje www.ebay.co.uk pardavinėjo gaminius, kaip apibūdino *L'Oréal*.

38 Antra, *L'Oréal* tvirtina, kad *eBay* atsakinga dėl *L'Oréal* prekių ženklų naudojimo, nes juos skelbė savo svetainėje ir tokiose paieškos sistemose, kaip antai *Google*, taip pat skelbė remiamas nuorodas, pasirodančias pavartojus minėtus prekių ženklus atitinkančius raktinius žodžius.

39 Šiuo klausimu neginčijama, kad naudodamasi *Google* nuorodų teikimo paslauga „AdWords", *eBay*, atrinkusi *L'Oréal* prekių ženklus atitinkančius raktinius žodžius, kiekvieną kartą, kai toks žodis sutapdavo su interneto naudotojo *Google* paieškos sistemoje pateiktos užklausos turiniu, parodydavo reklaminę nuorodą į svetainę www.ebay.co.uk. Ši nuoroda pasirodydavo rubrikoje „rėmėjų nuorodos", kuri yra arba *Google* pateikiamo ekrano dešinėje, arba viršutinėje jo dalyje.

40 Taigi 2007 m. kovo 27 d. interneto naudotojui *Google* paieškos sistemoje kaip paieškos žodžius įvedus „shu uemura", kurie iš esmės atitinka *L'Oréal* žodinį nacionalinį prekių ženklą „Shu Uemura", minėtoje rubrikoje „rėmėjų nuorodos" pasirodydavo šis *eBay* skelbimas:

„Shu Uemura

Karšti *Shu uemura* pasiūlymai

Pirkite *eBay* ir sutaupykite!

www.ebay.co.uk“

„(*Shu Uemura*

Great deals on Shu uemura

Shop on eBay and Save!

www.ebay.co.uk)“

41 Spragtelėjus šią reklaminę nuorodą buvo nukreipiama į svetainę www.ebay.co.uk, kurioje buvo nurodoma, kad „rasti 96 gaminiai, atitinkantys *shu uemura*“. Daugeliu atvejų buvo aiškiai nurodoma, kad šie gaminiai yra iš Honkongo.

42 Be to, yra kitų pavyzdžių, kad kai 2007 m. kovo 27 d. interneto naudotojas *Google* paieškos sistemoje kaip paieškos žodžius įvesdavo „matrix hair“, kurie iš dalies atitinka *L'Oréal* žodinį nacionalinį prekių ženklą „Matrix“, minėtoje rubrikoje „rėmėjų nuorodos“ pasirodydavo šis *eBay* skelbimas:

„*Matrix hair*

Čia fantastiškai mažos kainos

Įgyvendinkite savo aistrą *eBay.co.uk*!

www.ebay.co.uk“

„(*Matrix hair*

Fantastic low prices here

Feed your passion on eBay.co.uk!

www.ebay.co.uk)“

43 Trečia, *L'Oréal* tvirtina, kad net jeigu *eBay* nėra atsakinga už su jos prekių ženklais susijusių teisių pažeidimus, pagal Direktyvos 2004/48 11 straipsnį jai turi būti taikomas draudimas.

44 *L'Oréal* su kai kuriais fiziniais asmenimis atsakovais, t. y. S. Potts, T. Ratchford, M. Ormsby, J. Clarke ir J. Clarke, išsprendė ginčą taikiai, o teismo sprendimu kiti, t. y. G. Fox ir R. Bi, buvo už akių pripažinti kaltais. Paskui 2009 m. kovo mėn. *High Court of Justice* įvyko posėdis, per kurį nagrinėtas *eBay* pateiktas ieškinys.

45 2009 m. gegužės 22 d. sprendime *High Court of Justice* pateikė kai kuriuos faktinių aplinkybių vertinimus ir padarė išvadą, kad sprendimo dėl bylos kol kas priimti negalima, nes iš pradžių reikia, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas pateiktų išaiškinimą dėl kelių klausimų.

46 Šiame sprendime *High Court of Justice* konstatavo, kad *eBay* instaliavo filtrus, skirtus peržiūrėti skelbimus, kuriais gali būti pažeistos svetainės naudojimo taisyklės. Šis teismas taip pat konstatavo, kad *eBay,* naudodama „VeRO" („Verified Rights Owner"; patikrintas teisių turėtojas) programą, įdiegė pranešimų ir pašalinimo sistemą, kuria siekiama padėti intelektinės nuosavybės teisių turėtojams iš prekyvietės pašalinti skelbimus, kuriais pažeidžiamos teisės. *L'Oréal* atsisakė dalyvauti šioje programoje, manydama, kad ši programa nepakankama.

47 *High Court of Justice* taip pat nurodė, kad *eBay* taiko sankcijas, kaip antai laikinas ar netgi nuolatinis pardavėjų, kurie pažeidžia elektroninės prekyvietės naudojimo sąlygas, pašalinimas.

48 Nepaisant nurodytų konstatuotų faktų, *High Court of Justice* nusprendė, kad *eBay* galėtų imtis daugiau priemonių, kad sumažintų pardavimą, kuriuo naudojantis jos elektronine prekyviete pažeidžiamos intelektinės nuosavybės teisės. Šio teismo nuomone, *eBay* galėtų naudoti papildomus filtrus. Ji taip pat galėtų savo taisyklėse numatyti draudimą be prekių ženklų savininkų sutikimo parduoti ne EEE pagamintas prekių ženklu pažymėtas prekes. Be to, ji galėtų nustatyti papildomus apribojimus gaminių, kurie gali būti tuo pačiu metu paskelbiamuose keliuose skelbimuose, kiekius ir griežčiau taikyti sankcijas.

49 Tačiau, *High Court of Justice* teigimu, tai, kad *eBay* galėtų imtis daugiau priemonių, nereiškia, kad ji teisiškai privalo tai daryti.

50 2009 m. liepos 16 d. nutartimi, kuri priimta po minėto 2009 m. gegužės 22 d. sprendimo, *High Court of Justice* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar kvepalų ir kosmetikos gaminių mėginiai (t. y. gaminių pavyzdžiai, skirti pristatyti gaminius vartotojams mažmeninės prekybos vietose) ir flakonai (t. y. pirminė pakuotė, iš kurios galima vartotojams perpilti nedidelį kiekį gaminio kaip nemokamą pavyzdį), kurie nėra skirti parduoti vartotojams (ir dažnai žymimi „not for sale“ (neparduodama) ar „not for individual sale“ (atskirai neparduodama)), nemokamai tiekiami prekių ženklo savininko patvirtintiems platintojams, laikomi „į rinką išleistomis“ prekėmis pagal [Direktyvos 89/104] 7 straipsnio 1 dalį ir [Reglamento Nr. 40/94] 13 straipsnio 1 dalį?

2. Ar kvepalų ir kosmetikos prekių išėmimas [iš išorinės pakuotės] be prekių ženklo savininko sutikimo yra „teisėta priežastis“, dėl kurios prekių ženklo savininkas gali uždrausti toliau prekiauti išpakuotais gaminiais pagal [Direktyvos 89/104] 7 straipsnio 2 dalį ir [Reglamento Nr. 40/94] 13 straipsnio 2 dalį?

3. Ar atsakymas į antrąjį klausimą būtų kitoks, jeigu:

   a) išėmus [iš išorinės pakuotės] ant išpakuotų gaminių nebūtų informacijos, kaip reikalaujama [Direktyvos 76/768] 6 straipsnio 1 dalyje, visų pirma – nebūtų pateikiamas ingredientų sąrašas arba nurodyta galiojimo data?

   b) pasiūlymas pirkti išpakuotus gaminius ar jų pardavimas, nesant tokios informacijos, būtų baudžiamasis nusižengimas pagal valstybių narių, kuriose tretieji asmenys teikė juos parduoti ar pardavė, įstatymus?

4. Ar atsakymas į antrąjį klausimą būtų kitoks, jeigu tolesnė prekyba darytų ar galėtų daryti žalą prekių įvaizdžiui ir menkintų prekių ženklo reputaciją? Jeigu taip, ar tokia žala yra preziumuojama, ar vis dėlto prekių ženklo savininkas turi ją įrodyti?

5. Ar žymens pateikimas rėmėjų nuorodoje yra žymens „naudojimas" pagal [Direktyvos 89/104] 5 straipsnio 1 dalies a punktą ir [Reglamento Nr. 40/94] 9 straipsnio 1 dalies a punktą, kai elektroninės prekyvietės [operatorius], iš paieškos sistemos operatoriaus įsigyja teises kaip raktinį žodį naudoti registruotam prekių ženklui tapatų žymenį ir todėl šį žymenį paieškos sistema naudotojui pateikia rėmėjų nuorodoje į elektroninės prekyvietės operatoriaus svetainę?

6. Kai spragtelėjus 5 klausime nurodytą rėmėjų nuorodą vartotojas nukreipiamas tiesiai į prekių, tapačių toms, kurioms registruotas prekių ženklas, ir žymimų žymeniu, kurį į svetainę pateikia kitos šalys, reklamą ar siūlymus pirkti, kurių dalis pažeidžia prekių ženklą, o dalis – ne, nelygu atitinkamų prekių statusas, ar tai reiškia, kad elektroninės prekyvietės operatorius naudoja žymenį, kuriuo „žymimos" pažeidžiančios prekės, kaip tai suprantama pagal [Direktyvos 89/104] 5 straipsnio 1 dalies a punktą ir [Reglamento Nr. 40/94] 9 straipsnio 1 dalies a punktą?

7. Ar tam, kad toks naudojimas, kai tarp prekių, reklamuojamų ir siūlomų pirkti tokioje, kaip antai 6 klausime nurodytoje, svetainėje, yra ir tos, kurias į EEE rinką pateikė ne prekių ženklo savininkas arba tai padaryta be jo sutikimo, patektų į [Direktyvos 89/104] 5 straipsnio 1 dalies a punkto ir [Reglamento Nr. 40/94] 9 straipsnio 1 dalies a punkto taikymo sritį ir nepatektų į [Direktyvos 89/104] 7 straipsnio 1 dalies ir [Reglamento Nr. 40/94] 13 straipsnio 1 dalies taikymo sritį,

užtenka, kad reklama ar pasiūlymas pirkti būtų skirti vartotojams toje teritorijoje, kur prekių ženklas registruotas, ar vis dėlto prekių ženklo savininkas turi įrodyti, kad reklama ar pasiūlymas pirkti neišvengiamai reiškia, kad nagrinėjamos prekės bus pateiktos į tos teritorijos, kur prekių ženklas registruotas, rinką?

8. Ar atsakymai į 5–7 klausimus būtų kitokie, jei žymens naudojimas, kurį ginčija prekių ženklo savininkas, būtų žymens pateikimas elektroninės prekyvietės operatoriaus interneto svetainėje, o ne rėmėjų nuorodoje?

9. Jeigu tam, kad žymens naudojimas patektų į [Direktyvos 89/104] 5 straipsnio 1 dalies a punkto ir [Reglamento Nr. 40/94] 9 straipsnio 1 dalies a punkto taikymo sritį, bet nepatektų į [Direktyvos 89/104] 7 straipsnio <...> ir [Reglamento Nr. 40/94] 13 straipsnio <...> taikymo sritį, pakanka, kad reklama ar pasiūlymas pirkti būtų skirti vartotojams toje teritorijoje, kur prekių ženklas registruotas:

   a) ar toks naudojimas yra „paslaugos gavėjo pateiktos informacijos“ saugojimas arba jį apima [Direktyvos 2000/31] 14 straipsnio 1 dalyje pavartota prasme?

   b) jeigu naudojimas nėra tik veikla, patenkanti į [Direktyvos 2000/31] 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, bet apima tokią veiklą, ar elektroninės prekyvietės operatorius atleidžiamas nuo atsakomybės tiek, kiek žymens naudojimas yra minėta veikla, o jeigu taip – ar galima nurodyti atlyginti nuostolius arba priteisti kitą finansinę kompensaciją dėl tokio naudojimo tiek, kiek operatorius nėra atleistas nuo atsakomybės?

c) kai elektroninės prekyvietės operatorius žino, kad prekės buvo reklamuojamos, siūlomos pirkti arba parduotos jo svetainėje pažeidžiant registruotus prekių ženklus ir kad šie registruoti prekių ženklai gali būti ir toliau pažeidžiami reklamuojant, tiems patiems ar kitiems svetainės naudotojams siūlant pirkti ar parduodant tokias ar panašias prekes, ar tai yra „faktinės žinios" arba „sužinojimas" pagal [Direktyvos 2000/31] 14 straipsnio 1 dalį?

10. Kai tokio tarpininko, kaip antai svetainės operatorius, paslaugomis trečiasis asmuo pasinaudojo registruotam prekių ženklui pažeisti, ar [Direktyvos 2004/48/EB] 11 straipsniu reikalaujama, kad valstybės narės užtikrintų, jog prekių ženklo savininkas galėtų prašyti tarpininkui taikyti draudimą siekiant užkirsti kelią kitiems minėto prekių ženklo pažeidimams, o ne tik draudimą tęsti šį konkretų pažeidimą, ir, jeigu taip – kokia yra nustatytino draudimo apimtis?"

III — Dėl prejudicinių klausimų

A — *Dėl pirmojo–ketvirtojo ir septintojo klausimų, susijusių su prekių ženklu žymimų prekių pardavimu elektroninėje prekyvietėje*

1. Pirminės pastabos

51 Kaip nurodyta šio sprendimo 36 ir 37 punktuose, akivaizdu, kad fiziniai asmenys atsakovai svetainėje www.ebay.co.uk siūlė pirkti ir pardavinėjo Sąjungos vartotojams *L'Oréal* prekių ženklu pažymėtas prekes, kurias ji nusprendusi parduoti trečiosiose

valstybėse, bei parduoti neskirtus gaminius, kaip antai mėginiai ir pavyzdžiai. Be to, neginčijama, kad kai kurios šių prekių buvo parduodamos be pakuotės.

52 Prekių, pateiktų į trečiųjų valstybių rinką, pardavimas svetainėje www.ebay.co.uk taip pat akivaizdus iš šio sprendimo 40 ir 41 punktuose apibendrintų konstatuotų aplinkybių, pagal kurias *eBay* minėtoje svetainėje reklamavo pasiūlymus pirkti *Shu Uemura* prekių ženklu žymimus gaminius, esančius Honkonge (Kinija).

53 *eBay* ginčija, kad taip parduodant prekes elektroninėje prekyvietėje gali būti pažeidžiamos prekių ženklais suteikiamos teisės. Savo pirmuoju–ketvirtuoju ir septintuoju prejudiciniais klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar ši *eBay* pozicija yra teisinga.

54 Prieš nagrinėjant šiuos klausimus reikia priminti, kaip tai daro generalinis advokatas savo išvados 79 punkte, kad iš principo prekių ženklų suteikiamomis išimtinėmis teisėmis galima remtis tik ūkio subjektų atžvilgiu. Iš tiesų tam, kad prekių ženklo savininkas galėtų uždrausti tretiesiems asmenims naudoti šiam prekių ženklui tapatų ar į jį panašų žymenį, reikia, kad jis būtų naudojamas prekybos veikloje (žr., be kita ko, 2004 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Anheuser-Busch*, C-245/02, Rink. p. I-10989, 62 punktą ir 2009 m. birželio 18 d. Sprendimo *L'Oréal ir kt.*, C-487/07, Rink. p. I-5185, 57 punktą).

55 Iš to matyti, kad kai fizinis asmuo parduoda prekių ženklu pažymėtą prekę elektroninėje prekyvietėje ir jei šis sandoris sudaromas šiam asmeniui nevykdant komercinės veiklos, prekių ženklo savininkas negali remtis Direktyvos 89/104 5 straipsnyje ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnyje įtvirtinta savo išimtine teise. Tačiau jeigu tokioje prekyvietėje atliktas pardavimas dėl savo apimčių, dažnumo ar kitų savybių viršija

privačios veiklos ribas, reiškia, kad pardavėjas verčiasi „prekybos veikla“, kaip nurodyta šiuose straipsniuose.

56 2009 m. gegužės 22 d. sprendime prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatavo, kad S. Potts, t. y. vienas iš fizinių asmenų atsakovų, per svetainę www.ebay.co.uk pardavė didelį kiekį *L'Oréal* prekių ženklais pažymėtų gaminių. Atsižvelgdamas į tai, nacionalinis teismas padarė išvadą, jog šis asmuo veikė kaip prekybininkas. Panašios išvados padarytos dėl T. Ratchford, M. Ormsby, J. Clarke, R. Bi ir J. Clarke bei G. Fox.

57 Taigi, kadangi šio sprendimo 51 punkte minėti pasiūlymai pirkti ir pardavimas, kai buvo naudojami *L'Oréal* priklausantiems prekių ženklams tapatūs arba į juos panašūs žymenys, buvo teikiami ir vykdomi verčiantis prekybos veikla ir kadangi, be to, nebuvo ginčijama, kad *L'Oréal* tam nedavė savo sutikimo, reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į visas Direktyvos 89/104 5 straipsnio ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio normas bei su šiais straipsniais susijusią teismų praktiką, ji galėjo prieštarauti tokiems pasiūlymams pirkti ir tokiam pardavimui.

2. Dėl Sąjungos vartotojams skirtoje elektroninėje prekyvietėje pateikto siūlymo pirkti prekių ženklu pažymėtus gaminius, kurie šio prekių ženklo savininko sprendimu skirti parduoti trečiosiose valstybėse

58 Pateikęs septintąjį klausimą, kurį reikia išnagrinėti pirmiausia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar tam, kad vienoje Sąjungos valstybėje narėje registruoto prekių ženklo arba Bendrijos prekių ženklo savininkas galėtų pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnį ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnį prieštarauti dėl elektroninėje prekyvietėje pateikto siūlymo pirkti šiuo prekių ženklu pažymėtas

prekes, kuriomis anksčiau nebuvo prekiaujama EEE arba – Bendrijos prekių ženklo atveju – Sąjungoje, pakanka, kad pasiūlymas būtų skirtas teritorijoje, kur šis prekių ženklas registruotas, esantiems vartotojams.

59 Direktyvos 89/104 5 straipsnyje ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnyje įtvirtinta taisykle prekių ženklo savininkui suteikiamos išimtinės teisės, leidžiančios uždrausti tretiesiems asmenims importuoti jam priklausančiu prekių ženklu pažymėtas prekes, jas siūlyti, išleisti į rinką arba tuo tikslu sandėliuoti, o tos pačios direktyvos 7 straipsnyje ir to paties reglamento 13 straipsnyje numatyta šios taisyklės išimtis, pagal kurią prekių ženklo savininko teisės pasibaigia, kai prekės išleidžiamos į EEE, arba – Bendrijos prekių ženklo atveju – į Sąjungos rinką jo paties arba su jo sutikimu (žr., be kita ko, 2004 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Peak Holding*, C-16/03, Rink. p. I-11313, 34 punktą; 2009 m. spalio 15 d. Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.*, C-324/08, Rink. p. I-10019, 21 punktą ir 2010 m. birželio 3 d. Sprendimo *Coty Prestige Lancaster Group*, C-127/09, Rink. p. I-4965, 28 ir 46 punktus).

60 Nagrinėjant šį klausimą analizuojamu atveju, kai prekės niekada nebuvo išleistos į EEE rinką prekių ženklo savininko arba jo sutikimu, Direktyvos 89/104 7 straipsnyje ir Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnyje įtvirtinta išimtis negali būti taikoma. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas kelis kartus nusprendė, jog svarbiausia yra tai, kad valstybėje narėje įregistruoto prekių ženklo savininkas galėtų kontroliuoti pirmąjį šiuo prekių ženklu pažymėtų prekių išleidimą į EEE rinką (žr., be kita ko, 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99-C-416/99, Rink. p. I-8691, 33 punktą; minėtų sprendimų *Peak Holding* 36 ir 37 punktus bei *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.* 32 punktą).

61 Nors ir pripažindama šiuos principus, *eBay* teigia, kad valstybėje narėje įregistruoto prekių ženklo arba Bendrijos prekių ženklo savininkas negali veiksmingai remtis šio prekių ženklo suteikta išimtine teise į jį, kol šiuo prekių ženklu žymimos ir elektroninėje prekyvietėje parduodamos prekės yra trečioje valstybėje ir nebūtinai pristatomos į teritoriją, kur šis prekių ženklas registruotas. *L'Oréal*, Jungtinės Karalystės,

Italijos, Lenkijos ir Portugalijos vyriausybės bei Europos Komisija mano atvirkščiai, kad Direktyvos 89/104 ir Reglamento Nr. 40/94 normos taikomos, kaip tik paaiškėja, kad pasiūlymas pirkti trečiojoje valstybėje esančią prekių ženklu pažymėtą prekę yra skirtas teritorijoje, kur prekių ženklas registruotas, esantiems vartotojams.

62 Šiai išvadai reikia pritarti. Iš tiesų, jei būtų kitaip, subjektai, kurie naudojasi elektronine prekyba Sąjungoje esantiems vartotojams skirtoje elektroninėje prekyvietėje siūlydami pirkti trečiojoje valstybėje esančias prekių ženklu pažymėtas prekes, kurias galima pamatyti ekrane ir užsisakyti šioje svetainėje, dėl tokios rūšies siūlymų neturėtų jokios pareigos laikytis Sąjungos normų intelektinės nuosavybės srityje. Tokia situacija paveiktų šių normų veiksmingumą.

63 Šiuo klausimu pakanka nurodyti, kad pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalies b ir d punktus ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 2 dalies b ir d punktus trečiųjų asmenų atliekamas prekių ženklams tapačių arba į juos panašių žymenų, dėl kurių gali prieštarauti prekių ženklų savininkas, naudojimas apima šių žymenų naudojimą siūlant prekes pirkti arba jas reklamuojant. Kaip generalinis advokatas nurodė savo išvados 127 punkte ir Komisija – savo rašytinėse pastabose, šių normų veiksmingumui būtų pakenkta, jei Sąjungoje esantiems vartotojams skirtame siūlyme pirkti arba reklamoje internetu Sąjungoje įregistruotam prekių ženklui tapataus arba į jį panašaus žymens naudojimui jos būtų netaikomos vien todėl, kad siūlantis arba reklamuojantis prekes trečiasis asmuo yra įsisteigęs trečiojoje valstybėje, kad jo naudojamas interneto svetainės serveris yra tokioje valstybėje arba kad siūloma arba reklamuojama prekė yra trečiojoje valstybėje.

64 Tačiau reikia nurodyti, kad vien interneto svetainės prieinamumo teritorijoje, kur prekių ženklas registruotas, nepakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog joje pateikiami pasiūlymai skirti šioje teritorijoje esantiems vartotojams (pagal analogiją žr.

2010 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof*, C-585/08 ir C-144/09, Rink. p. I-12577, 69 punktą). Iš tiesų, jei elektroninės prekyvietės prieinamumo šioje teritorijoje pakaktų tam, kad joje paskelbti skelbimai patektų į Direktyvos 89/104 ir Reglamento Nr. 40/94 taikymo sritį, svetainėms ir skelbimams, kurie, nors ir akivaizdu, skirti tik trečiose valstybėse esantiems vartotojams, tačiau techniškai prieinami Sąjungos teritorijoje, būtų nepagrįstai taikoma Sąjungos teisė.

65 Todėl nacionaliniai teismai turi kiekvienu atveju įvertinti, ar egzistuoja svarbūs rodikliai, į kuriuos atsižvelgiant galima daryti išvadą, kad teritorijoje, kur prekių ženklas registruotas, prieinamoje elektroninėje prekyvietėje paskelbtas siūlymas pirkti skirtas joje esantiems vartotojams. Kai prie siūlymo pirkti nurodomos geografinės zonos, į kurias pardavėjas gali išsiųsti prekę, toks nurodymas ypač svarbus atliekant šį vertinimą.

66 Pagrindinėje byloje, nesant priešingų įrodymų, yra aišku, kad svetainė, kurios adresas „www.ebay.co.uk“, skirta teritorijoje, kur nurodyti nacionaliniai ir Bendrijos prekių ženklai registruoti, esantiems vartotojams, todėl šioje svetainėje esantys pagrindinėje byloje nagrinėjami siūlymai patenka į Sąjungos normų dėl prekių ženklų apsaugos taikymo sritį.

67 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į septintąjį klausimą reikia atsakyti taip: kai ūkio subjektas elektroninėje prekyvietėje parduoda Sąjungos valstybėje narėje įregistruotu prekių ženklu arba Bendrijos prekių ženklu pažymėtas trečiosiose valstybėse esančias prekes, kuriomis anksčiau nebuvo prekiaujama EEE arba – Bendrijos prekių ženklo atveju – Sąjungoje, be šio prekių ženklo savininko sutikimo teritorijoje, kur šis prekių ženklas registruotas, esančiam vartotojui ar jas siūlo pirkti arba reklamuoja tokioje šioje teritorijoje esantiems vartotojams skirtoje prekyvietėje, minėtas savininkas gali prieštarauti dėl tokio pardavimo, siūlymo pirkti arba reklamos pagal

Direktyvos 89/104 5 straipsnyje arba Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnyje įtvirtintas normas. Nacionaliniai teismai kiekvienu konkrečiu atveju turi įvertinti, ar egzistuoja svarbūs rodikliai, į kuriuos atsižvelgiant galima daryti išvadą, kad šioje teritorijoje prieinamoje elektroninėje prekyvietėje paskelbtas siūlymas pirkti arba reklama skirti joje esantiems vartotojams.

3. Dėl siūlomų pirkti mėginių ir pavyzdžių

68 Akivaizdu, kad tuo metu, kai susiklostė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamos faktinės aplinkybės, fiziniai asmenys atsakovai svetainėje www.ebay.co.uk taip pat siūlė pirkti mėginius ir pavyzdžius, kuriuos *L'Oréal* nemokamai suteikė savo patvirtintiems platintojams.

69 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar tai, kad prekių ženklo savininkas suteikė juo pažymėtus gaminius, skirtus pristatyti vartotojams patvirtintose prekyvietėse, ir šiuo prekių ženklu taip pat pažymėtus flakonus, iš kurių nedidelį kiekį galima paimti ir duoti vartotojams kaip nemokamą pavyzdį, yra išleidimas į prekybą pagal Direktyvą 89/104 ir Reglamentą Nr. 40/94.

70 Šiomis aplinkybėmis minėtas teismas konstatavo, kad *L'Oréal* aiškiai nurodė savo patvirtintiems platintojams, kad jie negali pardavinėti šių gaminių ir flakonų, ant kurių, beje, dažnai nurodoma „neparduodama".

71 Kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kai prekių ženklo savininkas šiuo ženklu žymi gaminius, kuriuos nemokamai dalija savo prekių pirkėjams, minėti gaminiai nėra platinami turint tikslą leisti jiems patekti į rinką (žr. 2009 m. sausio 15 d. Sprendimo *Silberquelle*, C-495/07, Rink. p. I-137, 20–22 punktus). Taigi tokių gaminių nemokamas dalijimas iš principo nereiškia, kad minėtas savininkas išleido juos į rinką.

72 Teisingumo Teismas taip pat konstatavo, kad kai prekių ženklo savininkas ant tokių gaminių, kaip antai kvepalų mėginiai, nurodo „parodomasis“ ir „neparduodama“, tai reiškia, kad, nesant priešingų įrodymų, draudžiama daryti išvadą, jog šis savininkas sutiko šiuos gaminius išleisti į rinką (žr. minėto Sprendimo *Coty Prestige Lancaster Group* 43, 46 ir 48 punktus).

73 Šiomis aplinkybėmis į pirmąjį pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: tai, kad prekių ženklo savininkas suteikė savo patvirtintiems platintojams šiuo prekių ženklu pažymėtus gaminius, skirtus pristatyti gaminius vartotojams patvirtintose prekyvietėse, ir šiuo prekių ženklu pažymėtus flakonus, iš kurių nedidelį kiekį galima paimti ir duoti vartotojams kaip nemokamą pavyzdį, nesant priešingų įrodymų, nėra išleidimas į rinką pagal Direktyvą 89/104 ir Reglamentą Nr. 40/94.

4. Dėl prekių pardavimo be pakuotės

74 Kaip nurodyta šio sprendimo 36, 37 ir 51 punktuose kai kuriuos *L'Oréal* priklausančiais prekių ženklais pažymėtus prekių egzempliorius prekybininkai pardavė *eBay* prekyvietėje be išorinės pakuotės.

75 Savo antruoju–ketvirtuoju prejudiciniais klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar nuėmus išorinę pakuotę nuo tokių prekių, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, pažeidžiama išimtinė prekių ženklo, kuriuo ženklinamos šios prekės, savininko teisė, kurią turėdamas jis gali prieštarauti dėl tokių išpakuotų gaminių perpardavimo.

76 Atsižvelgiant į tai, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos išpakuotos prekės daugiausia yra kosmetikos gaminiai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo atsakyti į šiuos klausimus atsižvelgiant Direktyvos 76/768 6 straipsnio 1 dalį, pagal kurią kosmetikos gaminiai į rinką gali būti pateikiami tik tuomet, kai ant jų taros ar pakuotės etiketės nurodoma visų pirma gamintojo ar asmens, atsakingo už prekybą, tapatybė, gaminio sudėtis (turinys ir ingredientų sąrašas), gaminio naudojimo (paskirtis ir konkrečios naudojimo atsargumo priemonės) ir saugojimo sąlygos (minimalus galiojimo laikas). Šiuo atžvilgiu jis siekia iš esmės išsiaiškinti, ar prekių ženklo savininkas, naudodamasis Direktyvoje 89/104 arba – Bendrijos prekių ženklo atveju – Reglamente Nr. 40/94 nurodyta išimtine teise, gali prieštarauti dėl šiuo prekių ženklu pažymėtų gaminių perpardavimo, kai jie parduodami nesilaikant minėtoje Direktyvos 76/768 nuostatoje nurodytų reikalavimų.

77 *L'Oréal,* kaip ir Prancūzijos, Lenkijos ir Portugalijos vyriausybės bei Komisija, mano, kad, nepaisant to, ar buvo pažeista Direktyva 76/768, pakuotė yra esminė kvepalų ir kosmetikos gaminių įvaizdžio dalis. Todėl prekių ženklo, kuriuo ženklinami šie gaminiai ir minėta pakuotė, savininkas turi turėti galimybę prieštarauti dėl šių gaminių perpardavimo be pakuotės. Tačiau *eBay* pabrėžia, kad kvepalų ir kosmetikos sektoriuje prestižinį arba prabangų įvaizdį sukuria ne gaminio išorinė pakuotė, bet flakonas ar indelis.

78 Pirmiausia reikia manyti, kad, atsižvelgiant į kvepalų ir kosmetikos gaminių asortimento įvairovę, klausimas, ar išpakavus tokį gaminį pakenkiama jo įvaizdžiui bei atitinkamai jį žyminčio prekių ženklo reputacijai, turi būti nagrinėjamas kiekvienu

konkrečiu atveju. Iš tiesų, kaip savo išvados 71–74 punktuose išdėstė generalinis advokatas, kvepalų arba kosmetikos gaminio išvaizda be išorinės pakuotės kartais gali veiksmingai perteikti šio gaminio prestižinį arba prabangų įvaizdį, o kitais atvejais išpakavus tokiam įvaizdžiui galima būtent pakenkti.

79 Taip pakenkta gali būti tada, kai išorinė pakuotė turi tokią pačią ar net didesnę reikšmę nei flakonas ar indelis prekių ženklo savininko ar patvirtintų platintojų sukurtam prekės įvaizdžiui pristatyti. Be to, gali būti, kad jeigu nėra tam tikros ar visos Direktyvos 76/768 6 straipsnio 1 dalyje reikalaujamos informacijos, gali būti daroma žala prekės įvaizdžiui. Prekių ženklo savininkas turi įrodyti, kad yra tokio pažeidimo sudėties elementų.

80 Antra, reikia priminti, kad atsižvelgiant į tai, jog prekių ženklo esminė funkcija yra užtikrinti vartotojui prekių kilmės tapatumą, jis taip pat naudojamas norint patvirtinti, kad šiuo prekių ženklu pažymėtos prekės yra pagamintos kontroliuojant vienintelei įmonei, kuriai gali būti priskirta atsakomybė už jų kokybę (žr., be kita ko, 2002 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Arsenal Football Club*, C-206/01, Rink. p. I-10273, 48 punktą ir 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Copad*, C-59/08, Rink. p. I-3421, 45 punktą).

81 Reikia pažymėti, kad kai nėra tam tikros teisės aktuose reikalaujamos informacijos, kaip antai susijusios su kosmetikos gaminio gamintojo ar asmens, atsakingo už pateikimą į rinką, tapatybe, pažeidžiama prekių ženklo kilmės nurodymo funkcija, nes jis praranda savo esminį poveikį užtikrinti, kad juo žymimos prekės suteiktos vienos įmonės, kuriai gali būti priskirta atsakomybė dėl kokybės.

82 Galiausiai, trečia, reikia nurodyti, kaip tai daro savo išvados 76 punkte generalinis advokatas, kad Sąjungos nuostatų dėl prekių ženklų apsaugos taikymo galimybei neturi įtakos tai, ar už prekių ženklu žymimų prekių siūlymą pirkti ar pardavimą be išorinės pakuotės ir atitinkamai be tam tikros Direktyvos 76/768 6 straipsnio 1 dalyje reikalaujamos informacijos pagal nacionalinę teisę taikoma baudžiamoji atsakomybė.

83 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į antrąjį–ketvirtąjį klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 89/104 5 straipsnis ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad prekių ženklo savininkas, naudodamasis šio prekių ženklo suteikta išimtine teise, gali prieštarauti dėl tokių šiuo prekių ženklu pažymėtų gaminių, kaip nagrinėjamieji pagrindinėje byloje, perpardavimo, motyvuodamas tuo, kad perparduodantis asmuo išėmė šiuos gaminius iš išorinės pakuotės, kai taip išpakavus nebelieka esminės informacijos, kaip antai susijusios su kosmetikos gaminio gamintojo ar asmens, atsakingo už pateikimą į rinką, tapatybe. Jeigu nuėmus išorinę pakuotę informacija nedingo, prekių ženklo savininkas vis dėlto gali prieštarauti dėl jo prekių ženklu žymimų kvepalų arba kosmetikos gaminio pardavimo be pakuotės, jeigu įrodo, kad nuėmus pakuotę buvo pažeistas šio gaminio įvaizdis ir taip pakenkta prekių ženklo reputacijai.

B — *Dėl penktojo ir šeštojo kausimų, susijusių su elektroninės prekyvietės operatoriaus daroma jo svetainės ir joje siūlomų prekių reklama*

84 Iš šio sprendimo 39–42 punktuose reziumuotų pagrindinės bylos aplinkybių matyti, kad *eBay*, pas paieškos sistemos operatorių *Google* atrinkusi raktinius žodžius, atitinkančius *L'Oréal* prekių ženklus, interneto naudotojams šioje paieškos sistemoje pateikus šiuos žodžius apimančią užklausą parodo reklaminę nuorodą į svetainę www.ebay.co.uk kartu su komerciniu pranešimu apie galimybę nusipirkti šioje svetainėje

ieškomu prekių ženklu pažymėtų prekių. Ši reklaminė nuoroda pasirodydavo rubrikoje „remiamos nuorodos“, kuri yra arba *Google* pateikiamų paieškos rezultatų ekrano dešinėje, arba viršutinėje dalyje.

85 Neginčijama, kad tokioje situacijoje elektroninės prekyvietės operatorius yra skelbimą pateikęs asmuo. Jis skelbia nuorodas ir pranešimus, kuriais, kaip savo išvados 89 punkte nurodė generalinis advokatas, reklamuojami ne tik kai kurie pasiūlymai pirkti šioje pardavimo vietoje, bet ir pati pardavimo vieta. Šią praktiką iliustruoja prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo šalia kitų pavyzdžių minėta reklama, apibūdinta šio sprendimo 40 ir 42 punktuose.

86 Penktuoju ir šeštuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies a punktas ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad prekių ženklo savininkas gali uždrausti elektroninės prekyvietės operatoriui naudojantis šiam prekių ženklui tapačiu raktiniu žodžiu, kurį šis operatorius pasirinko naudodamasis nuorodų teikimo paslauga internete be šio savininko sutikimo, reklamuoti šią prekyvietę ir joje siūlomas šiuo prekių ženklu žymimas prekes.

87 Dėl internete rodomos reklamos pagal prekių ženklus atitinkančius raktinius žodžius Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad toks raktinis žodis yra priemonė, kurią reklamuotojas naudoja norėdamas, kad jo skelbimas būtų rodomas, taigi jis naudojamas „prekybos veikloje“, kaip tai suprantama remiantis Direktyvos 89/104 5 straipsniu ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsniu (minėto 2010 m. kovo 23 d. Sprendimo *Google France ir Google,* C-236/08 iki C-238/08, Rink. p. I-2417, 51 ir 52 punktai bei 2010 m. kovo 25 d. Sprendimo *BergSpechte*, C-278/08, Rink. p. I-2517, 18 punktas).

88 Norint nustatyti, ar tokios rūšies reklama taip pat atitinka kitas sąlygas, kurios pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies a punktą ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies a punktą turi būti įvykdytos, kad prekių ženklo savininkas galėtų dėl jos prieštarauti, reikia išnagrinėti, pirma, ar tokie skelbimai, kokius paskelbė *eBay*, pasinaudojusi tokia nuorodų teikimo paslauga, kokią teikia *Google*, yra susiję su prekėmis ar paslaugomis, tapačiomis arba panašiomis į tas, kurioms įregistruotas prekių ženklas, ir, antra, ar tokiais skelbimais padaroma arba galėtų būti padaryta žala kuriai nors prekių ženklo funkcijai (žr. minėto Sprendimo *BergSpechte* 21 punktą).

89 Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti: kadangi *eBay* raktinius žodžius, atitinkančius *L'Oréal* prekių ženklus, naudojo reklamuodama savo pačios paslaugą, kurios esmė – suteikti gaminių pardavėjams ir pirkėjams elektroninę prekyvietę, toks naudojimas nebuvo skirtas nei prekėms ar paslaugoms, kurios „tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms [prekių ženklas] yra įregistruotas", kaip numatyta Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies a punkte ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnyje, nei, beje, į jas panašioms prekėms ir paslaugoms, kaip nurodyta tų pačių straipsnių 1 dalies b punktuose.

90 Taigi nagrinėti, kaip *eBay* naudoja *L'Oréal* prekių ženklus atitinkančius žymenis siekdama reklamuoti savo elektroninę prekyvietę, daugių daugiausia galima remiantis Direktyvos 89/104 5 straipsnio 2 dalimi ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies c punktu, nes šiose nuostatose įtvirtinta platesnė gerą vardą turinčių prekių ženklų apsauga, nei numatyta tų pačių straipsnių 1 dalies a ir b punktuose, kuri apima tą atvejį, kai trečiasis asmuo naudoja tokius prekių ženklus atitinkančius žymenis prekėms ir paslaugoms, kurios nepanašios į prekes ir paslaugas, kurioms įregistruoti prekių ženklai.

91 Be to, reikia konstatuoti: tiek, kiek *eBay* naudojo *L'Oréal* prekių ženklus atitinkančius raktinius žodžius reklamuodama savo klientų – pardavėjų pasiūlymus pirkti prekių ženklais pažymėtas prekes, ji juos naudojo prekėms ar paslaugoms, tapačioms toms,

kurioms yra įregistruoti šie prekių ženklai. Šiuo klausimu reikia priminti, kad sąvoka „prekėms ar paslaugoms“ nėra išimtinai susijusi su trečiojo asmens, kuris naudoja prekių ženklus atitinkančius žymenis, prekėmis ar paslaugomis, bet gali būti susijusi su kitų asmenų prekėmis ar paslaugomis. Aplinkybė, jog ūkio subjektas naudoja prekių ženklą atitinkantį žymenį prekėms, kurios nėra jo paties prekės ta prasme, kad jis neturi nuosavybės teisių į jas, pati savaime nereiškia, kad tokiam naudojimui netaikomas Direktyvos 89/104 5 straipsnis ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnis (žr. minėto Sprendimo *Google France ir Google* 60 punktą ir 2009 m. vasario 19 d. Nutarties *UDV North America*, C-62/08, Rink. p. I-1279, 43 punktą).

92 Konkrečiai kalbant apie situaciją, kai paslaugos teikėjas naudoja kito asmens prekių ženklą atitinkantį žymenį reklamuodamas prekes, kurias vienas jo klientų parduoda naudodamasis šia paslauga, reikia pabrėžti, jog Teisingumo Teismas mano, kad toks naudojimas patenka į Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio taikymo sritį, kai žymuo naudojamas taip, kad atsiranda ryšys tarp minėto žymens ir minėtos paslaugos (žr. minėtos Nutarties *UDV North America* 47 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

93 Kaip savo išvados 89 punkte pabrėžė generalinis advokatas ir per posėdį Prancūzijos vyriausybė, tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamosios šioje byloje, toks ryšys egzistuoja. Dėl *eBay* skelbimų atsiranda akivaizdi sąsaja tarp šiuose skelbimuose minimų prekių ženklu žymimų prekių ir galimybės jas nusipirkti *eBay*.

94 Galiausiai dėl klausimo, ar naudojant prekių ženklą atitinkantį raktinį žodį gali būti pakenkta kuriai nors prekių ženklo funkcijai, kitose bylose Teisingumo Teismas nurodė, kad taip pakenkiama tuomet, kai iš reklamos pakankamai informuotas ir protingai pastabus interneto naudotojas negali arba tik sunkiai gali suprasti, ar skelbime nurodytos prekės pagamintos arba paslaugos suteiktos prekių ženklo savininko arba

su juo ekonomiškai susijusios įmonės, ar, priešingai, trečiojo asmens (minėtų sprendimų *Google France ir Google* 99 punktas; 2010 m. liepos 8 d. Sprendimo *Portakabin ir Portakabin*, C-558/08, Rink. p. I-6963, 54 punktas).

95 Tokiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad skaidraus skelbimų rodymo internete būtinybė yra pabrėžiama Sąjungos elektroninės komercijos teisės aktuose. Direktyvos 2000/31 6 straipsnyje, atsižvelgiant į vartotojų apsaugos ir sąžiningos prekybos interesus, nustatoma norma, pagal kurią fizinio ar juridinio asmens, kurio vardu teikiamas informacinės visuomenės paslaugai priskiriamas komercinis pranešimas, tapatybę turi būti galima aiškiai nustatyti (minėto Sprendimo *Google France ir Google* 86 punktas).

96 Taigi elektroninės prekyvietės operatoriaus reklamoje, kurią pateikia paieškos sistemos operatorius, bet kuriuo atveju turi būti nurodoma pirmojo operatoriaus tapatybė ir tai, kad skelbime nurodytos prekių ženklu pažymėtos prekės parduodamos jo eksploatuojamoje elektroninėje prekyvietėje.

97 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į penktąjį ir šeštąjį klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies a punktas ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad prekių ženklo savininkas gali uždrausti elektroninės prekyvietės operatoriui naudojant šiam prekių ženklui tapatų raktinį žodį, kuris buvo šio operatoriaus pasirinktas pasinaudojus nuorodos teikimo paslauga internete, reklamuoti šioje prekyvietėje siūlomas šiuo prekių ženklu žymimas prekes, kai iš reklamos pakankamai informuotas ir protingai pastabus interneto naudotojas negali arba tik sunkiai gali suprasti, ar šios prekės pagamintos prekių ženklo savininko arba su juo ekonomiškai susijusios įmonės, ar, priešingai, trečiojo asmens.

C — *Dėl aštuntojo klausimo, susijusio su prekių ženklus atitinkančių žymenų naudojimu teikiant pasiūlymus pirkti, skelbiamus elektroninės prekyvietės operatoriaus svetainėje*

98 Aštuntuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, kaip atsižvelgiant į Direktyvą 89/104 ir Reglamentą Nr. 40/94 reikia kvalifikuoti prekių ženklams tapačių arba į juos panašių žymenų nurodymą elektroninės prekyvietės operatoriaus svetainėje.

99 Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti, kad prekiaujant elektorinėje prekyvietėje tokios prekyvietės operatoriaus teikiama paslauga apima jo klientų – pardavėjų pateiktų pasiūlymų pirkti skelbimą.

100 Be to, reikia konstatuoti, kad kai tokie pasiūlymai susiję su prekių ženklu žymimomis prekėmis, elektroninės prekyvietės operatoriaus svetainėje neišvengiamai pasirodys prekių ženklams tapatūs arba į juos panašūs žymenys.

101 Nors tiesa, kad šiomis aplinkybėmis šie žymenys minėtoje svetainėje „naudojami“, tai nereiškia, kad juos naudoja, kaip numatyta Direktyvoje 89/104 ir Reglamente Nr. 40/94, elektroninės prekyvietės operatorius.

102 Iš tiesų tam, kad būtų galima laikyti, jog trečiasis asmuo „naudoja“ savininko prekių ženklui tapatų ar panašų į jį žymenį, kaip nurodyta Direktyvos 89/104 5 straipsnyje ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnyje, reikia bent jau to, kad trečiasis asmuo naudotų žymenį pateikdamas savo paties komercinį pranešimą. Reikia pabrėžti, kad kai šis trečiasis asmuo teikia paslaugą, kurios esmė – leisti jo klientams, vykdantiems komercinę veiklą, kaip antai pasiūlymų pirkti teikimas, parodyti prekių ženklams tapačius ar į

juos panašius žymenis jo svetainėje, tai nereiškia, kad jis šioje svetainėje pats naudoja šiuos žymenis, kaip tai suprantama minėtose Sąjungos teisės nuostatose (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Google France ir Google* 56 ir 57 punktus).

103 Kaip nurodė visų pirma Jungtinės Karalystės vyriausybė ir Komisija per posėdį bei savo išvados 119 ir 120 punktuose generalinis advokatas, iš to išplaukia, kad prekių ženklams tapačius ar panašius į juos žymenis elektroninės prekyvietės operatoriui priklausančioje svetainėje naudoja ne pats prekyvietės operatorius, bet prekyvietės operatoriaus klientai – pardavėjai.

104 Tiek, kiek elektroninės prekyvietės operatorius leidžia savo klientams naudoti šiuos žymenis, jo vaidmuo turi būti nagrinėjamas ne Direktyvos 89/104 ir Reglamento Nr. 40/94 nuostatų, bet kitų teisės normų atžvilgiu, pavyzdžiui, įtvirtintų Direktyvoje 2000/31, būtent jos II skyriaus 4 skirsnyje, susijusiame su „Tarpinių paslaugų teikėjų atsakomybe" vykdant elektroninę prekybą, kuris apima šios direktyvos 12–15 straipsnius (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Google France ir Google* 57 punktą).

105 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į aštuntąjį klausimą reikia atsakyti taip: elektroninės prekyvietės operatorius „nenaudoja", kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnį ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnį, prekių ženklams tapačių ar į juos panašių žymenų, kurie matyti jo svetainėje skelbiamuose pasiūlymuose pirkti.

D — *Dėl devintojo klausimo, susijusio su elektroninės prekyvietės operatoriaus atsakomybe*

106 Devintuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia,

— ar elektroninės prekyvietės operatoriaus teikiamai paslaugai taikoma Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis (informacijos pateikimas internete), ir, jeigu atsakymas į šį klausimą būtų teigiamas,

— kokiomis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad elektroninės prekyvietės operatorius „turi žinių“, kaip numatyta Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje.

1. Dėl elektroninės prekyvietės operatoriaus atliekamo jo klientų – pardavėjų pateiktos informacijos pateikimo internete

107 Kaip Teisingumo Teismas jau nurodė, Direktyvos 2000/31 12–15 straipsniais siekiama apriboti atvejus, kai pagal tai sričiai taikytiną nacionalinę teisę tarpinius informacinės visuomenės paslaugų teikėjus galima patraukti atsakomybėn. Taigi atsižvelgiant būtent į nacionalinę teisę reikia nagrinėti, ar yra tenkinamos tokios atsakomybės pripažinimo sąlygos, nepamirštant, kad pagal nurodytus Direktyvos 2000/31 straipsnius tam tikrais atvejais negali kilti minėtų paslaugų teikėjų atsakomybė (minėto Sprendimo *Google France ir Google* 107 punktas).

108 Jeigu būtent nacionalinis teismas turi nustatyti, kokios yra atsakomybės, kuri, *L'Oréal* nuomone, priskirtina *eBay*, sąlygos, Teisingumo Teismas turi išnagrinėti, ar elektroninės prekyvietės operatorius gali remtis Direktyvos 2000/31 numatyta išimtimi atsakomybės srityje.

109 Kaip pažymėjo visų pirma Jungtinės Karalystės ir Lenkijos vyriausybės ir Komisija bei savo išvados 134 punkte generalinis advokatas, internetu teikiama paslauga, kuria siekiama palengvinti ryšius tarp prekių pardavėjų ir pirkėjų, iš principo yra paslauga Direktyvoje 2000/31 pavartota prasme. Atsižvelgiant į šios direktyvos pavadinimą, ji susijusi su „informacinės visuomenės paslaugomis, ypač elektronine komercija". Iš šio sprendimo 8 ir 9 punktuose cituoto „informacinės visuomenės paslaugų" sąvokos apibrėžimo matyti, kad ji apima paprastai už atlyginimą per atstumą, elektronine duomenų apdorojimo ir saugojimo įranga ir individualiu paslaugų gavėjo prašymu teikiamą paslaugą. Akivaizdu, kad elektroninės prekyvietės eksploatavimas gali atitikti visus šiuos kriterijus.

110 Kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamą elektroninę prekyvietę, reikia nurodyti, kad neginčijama, jog *eBay* saugo, t. y. savo serverio atmintyje išsaugo šių klientų suteiktus duomenis. *eBay* išsaugo kiekvieną kartą, kai klientas jos svetainėje atidaro pardavėjo sąskaitą ir jai pateikia savo pasiūlymų pirkti prekes duomenis. Be to, *eBay* paprastai atlyginama sumokant procentinę dalį nuo su šiais pasiūlymais pirkti prekes susijusių sandorių vertės.

111 Tačiau vien to, kad elektroninės prekyvietės operatoriaus teikiama paslauga apima jam klientų – pardavėjų perduotos informacijos saugojimą, nepakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog ši paslauga visais atvejais patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį. Iš tiesų aiškinant šią nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (pagal

analogiją žr. 2008 m. spalio 16 d. Sprendimo *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände*, C-298/07, Rink. p. I-7841, 15 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

112 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau nurodė, jog tam, kad paslaugos internetu teikėjas patektų į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio taikymo sritį, svarbiausia, kad jis būtų „tarpinis teikėjas“, kaip šią sąvoką šios direktyvos II skyriaus 4 skirsnyje norėjo apibrėžti teisės aktų leidėjas (žr. minėto Sprendimo *Google France ir Google* 112 punktą).

113 Taip nėra, kai paslaugų teikėjas, užuot neutraliai teikdamas paslaugą tik techniškai ir automatiškai apdorodamas klientų pateiktus duomenis, atlieka aktyvų vaidmenį, leidžiantį jam turėti žinių apie šiuos duomenis ar juos kontroliuoti (minėto Sprendimo *Google France ir Google* 114 ir 120 punktai).

114 Iš bylos medžiagos ir šio sprendimo 28–31 punktuose esančio apibūdinimo matyti, kad *eBay* apdoroja jos klientų – pardavėjų įvestus duomenis. Šiuose pasiūlymuose nurodytos prekės gali būti parduotos ir tai daroma pagal *eBay* nustatytas taisykles. Prireikus *eBay* taip pat teikia pagalbą norint patobulinti kai kurių pasiūlymų pirkti prekes teikimą ir juos reklamuoti.

115 Kaip teisingai pastebėjo Jungtinės Karalystės vyriausybė, vien aplinkybė, kad elektroninės prekyvietės operatorius savo serveryje saugo pasiūlymus pirkti prekes, nustato savo paslaugos teikimo taisykles, už šią paslaugą jam mokamas atlyginimas ir jis savo klientams suteikia bendro pobūdžio informaciją, neturėtų iš jo atimti galimybės pasinaudoti Direktyvoje 2000/31 numatytomis išimtimis atsakomybės srityje (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Google France ir Google* 116 punktą).

116 Tačiau jei šis operatorius suteikė pagalbą, skirtą visų pirma patobulinti nagrinėjamų pasiūlymų pirkti prekes teikimą ar juos reklamuoti, reikia matyti, kad jis užėmė ne neutralią poziciją tarp atitinkamo kliento – pardavėjo ir potencialių pirkėjų, bet atliko aktyvų vaidmenį, leidžiantį jam turėti žinių apie šiuos pasiūlymų duomenis ar juos kontroliuoti. Taigi, kalbant apie šiuos duomenis, jis negali remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje nurodyta išimtimi atsakomybės srityje.

117 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi išnagrinėti, ar *eBay* pagrindinėje byloje nagrinėjamų pasiūlymų pirkti prekes atžvilgiu atliko tokį vaidmenį, kaip antai apibūdintas ankstesniame punkte.

2. Dėl elektroninės prekyvietės operatoriaus „žinojimo“

118 Tuo atveju, jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas padarytų išvadą, kad *eBay* nesielgė taip, kaip nurodyta šio sprendimo 116 punkte, jis turėtų patikrinti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamomis aplinkybėmis ši įmonė atitinka sąlygas, kurios pagal Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies a ir b punktus keliamos tam, kad būtų galima pasinaudoti išimtimi atsakomybės srityje (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Google France ir Google* 120 punktą).

119 Tuo atveju, kai šis paslaugų teikėjas tik techniškai ir automatiškai apdorojo duomenis ir kai dėl to jam taikoma Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta taisyklė, vis dėlto pagal minėtą 1 dalį jis gali būti atleidžiamas nuo atsakomybės dėl jo saugomų neteisėto pobūdžio duomenų tik su sąlyga, kad neturėjo „faktinių žinių apie neteisėtą veiklą arba informaciją“ ir reikalavimų atlyginti žalą atžvilgiu „nežinojo apie faktus ar aplinkybes, rodančias, kad verčiamasi neteisėta veikla arba teikiama neteisėta

informacija“, arba kad gavęs tokių žinių jis nedelsdamas panaikino nagrinėjamus duomenis arba atėmė galimybę su jais susipažinti.

120 Kadangi pagrindinė byla gali būti išspręsta priteisiant žalos atlyginimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į nagrinėjamus pasiūlymus pirkti prekes, ir tiek, kiek jais buvo pažeisti *L'Oréal* prekių ženklai, *eBay* turėjo „faktinių žinių apie neteisėtą veiklą arba informaciją“. Šiuo klausimu reikia nurodyti, jog tam, kad iš informacinės visuomenės paslaugos teikėjo būtų atimta galimybė remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje numatytu atleidimu nuo atsakomybės, pakanka, kad jis žinotų apie faktus ir aplinkybes, kuriomis remdamasis rūpestingas ūkio subjektas turėjo konstatuoti atitinkamą pažeidimą ir imtis veiksmų pagal minėto 14 straipsnio 1 dalies b punktą.

121 Be to, tam, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies a punkte įtvirtintos normos neprarastų veiksmingumo, jas reikia aiškinti taip, kad jos taikomos bet kokioje situacijoje, kai atitinkamas paslaugų teikėjas vienaip ar kitaip sužino apie tokius faktus ar aplinkybes.

122 Visų pirma tai yra situacija, kai elektroninės prekyvietės operatorius sužino apie neteisėtą veiklą ar informaciją savo iniciatyva atlikęs tyrimą, ir situacija, kai apie tokią veiklą ar informaciją jam pranešama. Antruoju atveju, nors aišku, kad dėl pranešimo negali būti automatiškai atimama galimybė remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje numatytu atleidimu nuo atsakomybės, nes gali paaiškėti, kad pranešimai apie tariamai neteisėtą veiklą ar informaciją yra nepakankamai tikslūs ir pagrįsti, vis dėl to toks pranešimas paprastai yra elementas, į kurį nacionalinis teismas turi atsižvelgti vertindamas, ar, atsižvelgiant į taip operatoriui perduotą informaciją, jis realiai žinojo apie faktus ir aplinkybes, kuriomis remdamasis rūpestingas ūkio subjektas būtų turėjęs konstatuoti pažeidimą.

123 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į devintąjį klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma elektroninės prekyvietės operatoriui, jeigu jis neatliko aktyvaus vaidmens, leidžiančio jam turėti žinių apie saugomus duomenis ar juos kontroliuoti. Minėtas operatorius atlieka tokį vaidmenį, kai jis suteikia pagalbą, skirtą visų pirma patobulinti atitinkamų pasiūlymų pirkti prekes teikimą ar juos reklamuoti.

124 Nors elektroninės prekyvietės operatorius neatliko pirmesniame punkte nurodyto aktyvaus vaidmens ir todėl jo paslaugų teikimas patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, vis dėlto tokioje byloje, kuri gali būti išspręsta priteisiant žalos atlyginimą, jis negali remtis šioje nuostatoje numatytu atleidimu nuo atsakomybės, jeigu žinojo apie faktus arba aplinkybes, kuriomis remdamasis rūpestingas ūkio subjektas būtų turėjęs konstatuoti, jog nagrinėjami pasiūlymai pirkti prekes neteisėti, ir tai žinodamas jis nedelsdamas nesiėmė veiksmų pagal minėto 14 straipsnio 1 dalies b punktą.

E — *Dėl dešimtojo klausimo, susijusio su teismo draudimais, nustatytinais elektroninės prekyvietės operatoriui*

125 Savo dešimtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia,

— ar pagal Direktyvos 2004/48 11 straipsnį reikalaujama, kad valstybės narės užtikrintų, jog intelektinės nuosavybės teisių savininkas galėtų prašyti tokiam interneto svetainės operatoriui, kaip antai elektroninės prekyvietės, kurioje buvo pažeistos jo teisės, operatorius, taikyti teismo draudimus, kuriais šis operatorius būtų įpareigojamas imtis priemonių, siekiant užkirsti kelią būsimiems šių teisių pažeidimams, ir, jeigu taip,

— kokios galėtų būti šios priemonės.

126 *eBay* nuomone, draudimas pagal šį straipsnį gali būti susijęs tik su konkrečiais ir aiškiai įvardytais intelektinės nuosavybės teisių pažeidimais. *L'Oréal*, Jungtinės Karalystės, Prancūzijos, Italijos, Lenkijos ir Portugalijos vyriausybės bei Komisija mano, kad Direktyvoje 2004/48 nurodyti draudimai gali būti susiję ir su būsimų pažeidimų prevencija, su sąlyga, kad atsižvelgiama į tam tikrus apribojimus.

127 Kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pateiktas klausimas visų pirma susijęs su Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiuoju sakiniu, pagal kurį valstybės narės turi užtikrinti, „kad teisių turėtojai galėtų prašyti taikyti tokį draudimą <...> tarpininkams, kurių paslaugas naudoja trečioji šalis, pažeisdama intelektinės nuosavybės teises". Jis keliamas norint nustatyti, ar šia nuostata reikalaujama, kad valstybės narės užtikrintų, jog elektroninės prekyvietės operatorius, nepaisant jo galimos atsakomybės esant aplinkybėms, dėl kurių kilo ginčas, būtų įpareigotas imtis ne tik priemonių, kad nutrauktų asmenų, besinaudojančių jo paslaugomis, daromus intelektinės nuosavybės teisių pažeidimus, bet ir priemonių, skirtų naujų tokio pobūdžio pažeidimų prevencijai.

1. Dėl valstybių narių pareigos suteikti savo teismams įgaliojimus įpareigoti elektroninių paslaugų teikėjus imtis priemonių, skirtų būsimų intelektinės nuosavybės pažeidimų prevencijai

128 Norint nustatyti, ar Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiajame sakinyje nurodytais draudimais siekiama užkirsti kelią naujiems pažeidimams, pirmiausia reikia nurodyti, kad minėto 11 straipsnio trečiajame sakinyje vartojamas žodis „draudimas" iš esmės skiriasi nuo to paties straipsnio pirmajame sakinyje vartojamų žodžių „draudimas

tęsti pažeidimą“, nes šiais žodžiais nurodomi draudimai, kurie gali būti taikomi intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo subjektams.

129 Kaip nurodė visų pirma Lenkijos vyriausybė, šis skirtumas paaiškinamas tuo, kad pažeidėjui taikomu draudimu logiškai siekiama jam uždrausti tęsti pažeidimą, o paslaugos, kuria naudojantis pažeidimas padarytas, teikėjo situacija yra sudėtingesnė ir jai esant reikia taikyti kitų rūšių draudimus.

130 Dėl šios priežasties Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiajame sakinyje pavartoto žodžio „draudimas“ negalima sieti su to paties straipsnio pirmajame sakinyje pavartotais žodžiais „draudimas tęsti pažeidimą“.

131 Be to, reikia nurodyti, kad atsižvelgiant į Direktyva 2004/48 siekiamą tikslą, t. y. kad valstybės narės visų pirma informacinėje visuomenėje užtikrintų veiksmingą intelektinės nuosavybės apsaugą (šiuo klausimu žr. 2008 m. sausio 29 d. Sprendimo *Promusicae*, C-275/06, Rink. p. I-271, 43 punktą), nacionaliniai teismai, naudodamiesi pagal minėtos direktyvos 11 straipsnio trečiąjį sakinį jiems suteikta kompetencija, turi galėti įpareigoti tokį elektroninės paslaugos teikėją, koks yra asmuo, suteikiantis interneto naudotojams elektroninę prekyvietę, imtis priemonių, kuriomis būtų veiksmingai prisidedama ne tik prie pažeidimų, daromų naudojantis šia prekyviete, nutraukimo, bet ir prie naujų pažeidimų prevencijos.

132 Šis aiškinimas patvirtinamas Direktyvos 2000/31 18 straipsniu, pagal kurį iš valstybių narių reikalaujama užtikrinti, kad pagal nacionalinę teisę galimos teisminės priemonės dėl informacinės visuomenės paslaugų veiklos leistų greitai imtis priemonių,

„skirtų nutraukti bet kokį įtariamą pažeidimą ir užkirsti kelią tolesniam susijusių interesų pažeidimui“.

133 Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiojo sakinio aiškinimu, pagal kurį jame nustatyta valstybių narių pareiga tik suteikiama intelektinės nuosavybės teisių savininkams galimybė pasiekti, kad elektroninių paslaugų teikėjams būtų taikomi draudimai, kuriais siekiama nutraukti jų teisių pažeidimus, būtų susilpninta minėtame Direktyvos 2000/31 18 straipsnyje įtvirtintos pareigos reikšmė, o tai prieštarautų Direktyvos 2004/48 2 straipsnio 3 daliai, pagal kurią Direktyva 2004/48 nedaroma įtaka Direktyvai 2000/31.

134 Galiausiai griežtas Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiojo sakinio aiškinimas nesuderinamas su šios direktyvos 24 konstatuojamąja dalimi, kurioje įtvirtinta, kad, atsižvelgiant į kiekvieną konkretų atvejį, jei aplinkybės tai pateisina, turi būti numatomos priemonės, kuriomis siekiama užkirsti kelią tolesniems intelektinės nuosavybės teisių pažeidimams.

2. Dėl priemonių, kurių reikalaujama imtis iš elektroninių paslaugų teikėjų

135 Kaip matyti iš Direktyvos 2004/48 23 konstatuojamosios dalies, draudimų, kuriuos valstybės narės turi numatyti pagal minėtos direktyvos 11 straipsnio trečiąjį sakinį, taisyklės, kaip antai susijusios su tenkintinomis sąlygomis ir taikytinomis procedūromis, turėtų būti nustatytos nacionalinėje teisėje.

136 Tačiau šios nacionalinės teisės normos turi būti surašytos taip, kad būtų įgyvendintas direktyva siekiamas tikslas (dėl veiksmingumo principo žr., be kita ko, 1995 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *van Schijndel ir van Veen*, C-430/93 ir C-431/93, Rink. p. I-4705,

17 punktą; 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *van der Weerd ir kt.*, C-222/05-C-225/05, Rink. p. I-4233, 28 punktą ir 2010 m. gegužės 6 d. Sprendimo *Club Hotel Loutraki ir kt.*, C-145/08 ir C-149/08, Rink. p. I-4165, 74 punktą). Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2004/48 3 straipsnio 2 dalį atitinkamos priemonės turi būti veiksmingos ir atgrasančios.

137 Be to, atsižvelgiant į aplinkybę, išdėstytą sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir pakartotą šio sprendimo 24 punkte, kad Jungtinėje Karalystėje nebuvo imtasi specialių Direktyvos 2044/48 11 straipsnio perkėlimo priemonių, reikia priminti, kad nacionalinis teismas turi taikyti nacionalinės teisės aktus kiek įmanoma atsižvelgdamas į minėto 11 straipsnio trečiojo sakinio formuluotę ir tikslą (pagal analogiją žr. 1990 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Marleasing*, C-106/89, Rink. p. I-4135, 8 punktą ir 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Angelidaki ir kt.*, C-378/07-C-380/07, Rink. p. I-3071, 106 punktą).

138 Valstybės narės įtvirtindamos taisykles, o nacionaliniai teismai jas taikydami turi taip pat laikytis iš Direktyvos 2004/48 bei kitų teisės šaltinių, į kuriuos šioje direktyvoje daroma nuoroda, išplaukiančių apribojimų.

139 Pirma, iš Direktyvos 2000/31 15 straipsnio 1 dalies, skaitomos kartu su Direktyvos 2004/48 2 straipsnio 3 dalimi, matyti, kad priemonės, kurių reikalaujama imtis iš atitinkamo elektroninių paslaugų teikėjo, negali reikšti aktyvios visų kiekvieno jo klientų duomenų priežiūros siekiant užkirsti kelią bet kokiam būsimam intelektinės nuosavybės teisių pažeidimui šio paslaugų teikėjo svetainėje. Be to, tokia bendra priežiūros pareiga būtų nesuderinama su Direktyvos 2004/48 3 straipsniu, kuriame įtvirtinta, kad šioje direktyvoje nurodytos priemonės turi būti teisingos ir proporcingos ir neturi būti pernelyg brangios.

140 Antra, kaip matyti taip pat iš Direktyvos 2004/48 3 straipsnio, draudimą nustatantis teismas turi užtikrinti, kad nustatytomis priemonėmis nebūtų sukurtos teisėtos prekybos kliūtys. Tai reiškia, kad tokioje byloje, kokia yra pagrindinė byla, susijusioje su galimais prekių ženklų pažeidimais naudojantis elektroninės prekyvietės operatoriaus teikiama paslauga, šiam operatoriui nustatytino draudimo tikslas ar poveikis negali būti bendro ir nuolatinio draudimo nustatymas šioje prekyvietėje prekiauti šiais prekių ženklais žymimomis prekėmis.

141 Nepaisant pirmesniuose punktuose nurodytų apribojimų, tokiems paslaugų teikėjams, kokie yra elektroninių prekyviečių operatoriai, gali būti nustatomi veiksmingi ir kartu proporcingi draudimai. Kaip savo išvados 182 punkte nurodė generalinis advokatas, jeigu elektroninės prekyvietės operatorius savo iniciatyva nenusprendžia sustabdyti intelektinės nuosavybės teisių pažeidėjo veiklos, kad išvengtų to paties prekybininko tiems patiems prekių ženklams daromų naujų tokio pobūdžio pažeidimų, teismo jis gali būti įpareigojamas tai daryti.

142 Be to, siekiant garantuoti teisę į veiksmingą teisinę gynybą nuo asmenų, pasinaudojusių elektronine paslauga, kad padarytų intelektinės nuosavybės teisių pažeidimą, elektroninės prekyvietės operatorius gali būti įpareigojamas imtis priemonių, kad palengvintų jo klientų – pardavėjų tapatybės nustatymą. Šiuo klausimu, kaip *L'Oréal* teisingai nurodė savo rašytinėse pastabose ir kaip matyti iš Direktyvos 2000/31 6 straipsnio, nors aišku, kad būtina laikytis asmens duomenų apsaugos, vis dėlto kai pažeidimo subjektas veikia ne privačiai, o kaip verslininkas, turi būti galima aiškiai nustatyti jo tapatybę.

143 Pirmesniuose punktuose neišsamiai apibūdintomis priemonėmis, kaip ir bet kuriomis kitomis priemonėmis, kurių imtis gali būti įpareigojama draudimu pagal

Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiąjį sakinį, turi būti užtikrinta teisinga pusiausvyra tarp įvairių pirma nurodytų teisių ir interesų (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Promusicae* 65–68 punktus).

144 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į dešimtąjį klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2004/48 11 straipsnio trečiasis sakinys turi būti aiškinamas taip, kad juo reikalaujama iš valstybių narių užtikrinti, kad intelektinės nuosavybės teisių apsaugos srityje kompetentingi nacionaliniai teismai galėtų įpareigoti elektroninės prekyvietės operatorių imtis priemonių, kuriomis būtų prisidedama ne tik prie šios prekyvietės naudotojų daromų šių teisių pažeidimų nutraukimo, bet ir prie naujų tokio pobūdžio pažeidimų prevencijos. Šie įpareigojimai turi būti veiksmingi, proporcingi, atgrasantys ir jais neturi būti sukuriamos teisėtos prekybos kliūtys.

IV — Dėl bylinėjimosi išlaidų

145 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Kai ūkio subjektas elektroninėje prekyvietėje parduoda Sąjungos valstybėje narėje įregistruotu prekių ženklu arba Bendrijos prekių ženklu pažymėtas trečiosiose valstybėse esančias prekes, kuriomis anksčiau nebuvo prekiaujama Europos ekonominėje erdvėje arba – Bendrijos prekių ženklo atveju – Sąjungoje, be šio prekių ženklo savininko sutikimo teritorijoje, kur šis prekių

ženklas registruotas, esančiam vartotojui arba jas siūlo pirkti ar reklamuoja tokioje šioje teritorijoje esantiems vartotojams skirtoje prekyvietėje, minėtas savininkas gali prieštarauti dėl tokio pardavimo, siūlymo pirkti arba reklamos pagal 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti, iš dalies pakeistos 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimu, 5 straipsnyje arba 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo 9 straipsnyje įtvirtintas normas. Nacionaliniai teismai kiekvienu konkrečiu atveju turi vertinti, ar egzistuoja svarbūs rodikliai, į kuriuos atsižvelgiant galima daryti išvadą, kad šioje teritorijoje prieinamoje elektroninėje prekyvietėje paskelbtas siūlymas pirkti arba reklama skirti joje esantiems vartotojams.

2. Tai, kad prekių ženklo savininkas suteikė savo patvirtintiems platintojams šiuo prekių ženklu pažymėtus gaminius, skirtus pristatyti vartotojams patvirtintose prekyvietėse, ir šiuo prekių ženklu pažymėtus flakonus, iš kurių nedidelį kiekį galima paimti ir duoti vartotojams kaip nemokamą pavyzdį, nesant priešingų įrodymų, nėra išleidimas į rinką pagal Direktyvą 89/104 ir Reglamentą Nr. 40/94.

3. Direktyvos 89/104 5 straipsnis ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad prekių ženklo savininkas, naudodamasis šio prekių ženklo suteikta išimtine teise, gali prieštarauti dėl tokių šiuo prekių ženklu pažymėtų gaminių, kaip nagrinėjamieji pagrindinėje byloje, perpardavimo, motyvuodamas tuo, kad perparduodantis asmuo išėmė šiuos gaminius iš išorinės pakuotės, kai taip išpakavus nebelieka esminės informacijos, kaip antai susijusios su kosmetikos gaminio gamintojo ar asmens, atsakingo už pateikimą į rinką, tapatybe. Jeigu nuėmus išorinę pakuotę informacija nedingo, prekių ženklo savininkas vis dėlto gali prieštarauti dėl jo prekių ženklu žymimų kvepalų arba kosmetikos gaminio pardavimo be pakuotės, jeigu įrodo, kad nuėmus pakuotę buvo pažeistas šio gaminio įvaizdis ir taip pakenkta prekių ženklo reputacijai.

4. Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies a punktas ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad prekių ženklo savininkas gali uždrausti elektroninės prekyvietės operatoriui naudojant šiam prekių ženklui tapatų raktinį žodį, kuris buvo šio operatoriaus pasirinktas pasinaudojus nuorodos teikimo paslauga internete, reklamuoti šioje prekyvietėje siūlomas šiuo prekių ženklu žymimas prekes, kai iš reklamos pakankamai informuotas ir protingai pastabus interneto naudotojas negali arba tik sunkiai gali suprasti, ar šios prekės pagamintos prekių ženklo savininko arba su juo ekonomiškai susijusios įmonės, ar, priešingai, trečiojo asmens.

5. Elektroninės prekyvietės operatorius „nenaudoja", kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnį ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnį, prekių ženklams tapačių ar į juos panašių žymenų, kurie matyti jo svetainėje skelbiamuose pasiūlymuose pirkti.

6. 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) 14 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma elektroninės prekyvietės operatoriui, jeigu jis neatliko aktyvaus vaidmens, leidžiančio jam turėti žinių apie saugomus duomenis ar juos kontroliuoti.

Minėtas operatorius atlieka tokį vaidmenį, kai jis suteikia pagalbą, skirtą visų pirma patobulinti atitinkamų pasiūlymų pirkti prekes teikimą ar juos reklamuoti.

Jeigu elektroninės prekyvietės operatorius neatliko pirmesniame punkte nurodyto aktyvaus vaidmens ir todėl jo paslaugų teikimas patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, vis dėlto tokioje byloje, kuri gali būti išspręsta priteisiant žalos atlyginimą, jis negali remtis šioje nuostatoje numatytu atleidimu nuo atsakomybės, jeigu žinojo apie faktus arba aplinkybes, kuriomis remdamasis rūpestingas ūkio subjektas būtų turėjęs konstatuoti, jog nagrinėjami pasiūlymai pirkti prekes neteisėti, ir

tai žinodamas jis nedelsdamas nesiėmė veiksmų pagal minėto 14 straipsnio 1 dalies b punktą.

7. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo 11 straipsnio trečiasis sakinys turi būti aiškinamas taip, kad juo reikalaujama iš valstybių narių užtikrinti, kad intelektinės nuosavybės teisių apsaugos srityje kompetentingi nacionaliniai teismai galėtų įpareigoti elektroninės prekyvietės operatorių imtis priemonių, kuriomis būtų prisidedama ne tik prie šios prekyvietės naudotojų daromų šių teisių pažeidimų nutraukimo, bet ir prie naujų tokio pobūdžio pažeidimų prevencijos. Šie įpareigojimai turi būti veiksmingi, proporcingi, atgrasantys ir jais neturi būti sukuriamos teisėtos prekybos kliūtys.

Parašai.